

RECORDS

La seva presència em produïa neguit, la seva enteresa feia encara més palesa la meua inseguretat. Potser va ser per això que vam haver de prendre la decisió dràstica de no tornar-la a veure. “No vinguis més, som grans i no estem per disgustos”. Amb aquest breu mail vam donar el cop de porta a la relació. El cada cop més feble contacte va desaparèixer, tallat de socarrell.

En va revisàvem ansiosament el correu amb el cor encongint i amb un desig intern inconfessable per si hi havia alguna resposta, alguna reacció, una rèplica, una defensa a tan abrupte comiat,.... Res, ni una paraula. Potser per Nadal,... i així van passar 10 llarg anys. Amb l'Enriqueta no en parlàvem. Era un tema tabú, no podíem exposar les nostres consciències a l'evidència,

Per un trist mecanisme d'autoconvicció pensava, potser no se n'adonava, era tan petita,.... tampoc em vaig proposar mai,.... era només que m'atreïa la seva frescor infantil, les seves rialles i espontaneïtat, el seu cosset innocent..... no ho podia evitar. Però ella, com podia endevinar unes intencions més enllà de l'amor natural d'un pare cap a una filla? I tampoc, mai en va dir res. Volia pensar que ja li estava bé, tot i la seva mirada trista i esquiva i la seva resposta tallant quan li demanava si és que no m'estimava....

Durant un temps, la relació es va tornar molt freda, distant, i tots ens adonàvem que cercava altres companyies, lluny de la família. Això ens dolia, no era just. Nosaltres érem els seus..... La família va per davant de tot sempre, passi el que passi. Segurament vam ser massa durs. Quantes vegades el telèfon va quedar suspès a l'aire amb un dit que no acabava d'atrevir-se a marcar aquell numero que sempre vam conservar, per si un cas, per si un dia....

Bé, això fa ja molt de temps. Són vells i dolorosos records Ara, en la meua solitud, esperant el moment d'abandonar-ho tot per sempre, com m'agradaria tornar-la a veure, saber d'ella, com li va, que fan els seus fills, els meus nets, als que fa anys que no veig..... Ara però, ja és massa tard. No podem recuperar allò que no ha esdevingut. Anys perduts en la indiferència, però amb la íntima espurna d'esperança de que un dia, com havia fet tantes altres vegades reapareixes, alegre i conciliadora, com si res hagués passat.

No se si algú li haurà comunicat el meu estat. Em queda poc, setmanes, potser dies, i m'agradaria marxar tranquil, amb la consciència neta. Voldria, necessitaria parlar amb ella, demanar-li perdó. Si, s'ho mereix, hem de parlar, li haig d'explicar coses,....

No se, tinc al cap una boirina, que no m'acaba de deixar veure clar,.... potser aquests calmants tan forts que em donen varies vegades al dia. En part, és una sort poder dormir i oblidar tots aquests pensaments que tant em pertorben. A estones no se si estic despert o dormit, somniant que mentre un contacte càlid i suau agafa amb molta cura la meua ma, una veu dolça i calma em va parlant en un to suau. Es una veu familiar, encara que no l'acabo d'identificar, i interiorment desitjo no despertar per continuar gaudint d'aquest regal.

El meu cap retorna a la consciència. Ho se perquè torno a sentir el dolor agut que em paralitza i que em recorda de nou la meua precarietat. El so es cada cop més diàfan, i el contacte càlid persisteix, i puc sentir la veu, que ara si, ja identifico

- “Papa, soc aquí? Com estas?”

Deu del cel, és ella! Quina alegria i alleugeriment!

- “Si filleta!! Tinc tantes coses per dir-te! Després ja tot serà pau”